

Pravi jim: »Prav se vam godi! Ne bi bile barv požrle, bi zdaj doma kašo zobale.«

Piške pa zatrjujejo: »Kravo dobiš, kravo!«

Ko so bila piščeta pečena in regrat opran, pokrije Binček veliko mizo z ukradenim prtom in nosi na mizo. Roparji jedo in grozijo Binčku: »Tvoja sreča, da nisi prismodil pečenke!«

Jedo in se veselijo. Nakrat pa zastoka glavar: »O moji grehi! Za umreti mi je!« Pa zaobrne oči in se zgrudi mrtev. Drugi roparji mu ne morejo pomagati, ker je vsem slabo. Binček jim skuha hitro tisto kavo, ki je pravila o njej njegova mama, da je zdravilo za vse bolezni, pa preden je bila kava kuhana, so bili že vsi roparji mrtvi. Barve, ki so jih pozobale piške, so bile strupene, in strupeno meso pišk je zastrepilo roparje.

Ves prestrašen steče Binček domov k materi, mati pa k županu, župan pa k orožnikom. Vsa vas je šla z orožniki v gozd. V votlini so našli veliko blaga, v velikih sodih obilo vina, v majhnih pa zlat in srebrn denar.

Okradeni ljudje so prihiteli v votlino in poiskali svoje blago. Vse je bilo veselo, da je pokončana roparska nadloga, vse je hvalilo in obdarovalo Binčka. Dobil je toliko, da je kupil materi kravo in povrnil slikarju škodo in še mu je ostalo, da je začel trgovino z žabami. Nič več mu niso otroci nagajali, on pa jim je rad razkladal:

»Kar nikdar ni bilo, se vendar zgodi —
kokoši in piške so modre stvari.«

Danilo Gorinšek: Pod noč.

*Vse že spi, nič zvezdic ni,
zemlja vsa se v sanjah ziblje,
niži sapice nikjer.*

Lahko noč!

*Božji dih gre čez poljane,
da ljudem srce še giblje,
da jim v spanju ne zastane.*

Lahko noč!

*Brez skrbi zaprimo veke,
božji dih pričara vanje
nam srebrnočiste sanje.*

Lahko noč!